

Tavaszi

Tavaszi felé járt az idő, asszem, mikor még fuvaroztam ilyen alkatrészeket megrendelésre egy BT-nek. Mozgalmas meló volt. Állandóan le vidékre, vissza fel Budapestre. Néha éjszaka is kellett menni. Akkor szinte csak én vállaltam, hogy megyek. Nem volt sokkal több pénz, aztán csak ez akadt. A sok családos ember inkább otthon akart lenni. A főnököm egy seggfej volt. Dehát csak telefonon kellett vele tartani a kapcsolatot. Úgyhogy leszartam. Valami Gyuri vagy Misi, vagy Husi... Nem emlékszem már. Az utolsó napomon is pont egy ilyen, már estébe hajló fuvart vállaltam a kis egyetűjű céges kocsimmal. Félúton hív a diszpécser, hogy elkéstem, és ezért panaszt tett a megrendelőjük, ezért megkér, hogy jövő héten vigyem be a cuccaimat, meg adjam le a kocsikulcsot a munkautó-ügyn. Na, elmész te a picsába, mondtam neki. Félúton vagyok, mondtam. Nem tudok mit csinálni. Már régen oda kellett volna érned, azt mondta. De nem autópályán megyek, hogy érjek oda ennyi idő alatt? Erre azt válaszolta a fasz, hogy autópályán kellett volna menni. Na, rábasztam a telefont. Megy a tököm autópályán. Legutóbb sem fizették vissza a pályamatrix árát. Velem nem szórakozhatnak, mondtam magam elé. Utána lehúztam az ablakot, és kikiáltottam a pusztába: velem nem szórakoztok, ti szarházi köcsögök! Kihajítottam a telefont is. Ott voltam Gyöngyös után valamivel. Munkám már nem volt. A Nap narancssárgán sütött. Egy helyen, ahol kanyarodott az út, láttam, hogy valami kerek fülbevalós csaj sétál át a négysávos úton, az én sávomon keresztül. Az út túloldalán állt egy kocsi, biztos az jött érte. Rám nézett, aztán közönyösen ment tovább a kocsihoz, én meg integettem és elhajtottam mellette. Néhány száz méterre láttam egy jó formát sétálni megint. Na, mondom, itt a barátnője is. Biztos összevesztek. Megfordult, és kitette a kezét, de túl gyorsan mentem. Magyarországon a kötelező sebességhatárra még rá kell számolni kb. 20 km/órát. Úgyhogy mire lelassítottam, a kocsi már több tíz méterrel arrébb volt. Megálltam, ő meg szaladt a kocsihoz, ahogy bírt. Hova mész? – kérdeztem, mikor odaért. Füzesberénybe, mondta. Szép vékony kis cigány csaj volt. Elviszel? – kérdezte.

Mondtam, aha, szállj be. Arrébb basztam a táskámat, meg azt a pár flakont az ülésről. Jó meleg van, mondta. Kérdeztem tőle, az ott lentebb az ő barátnője volt, azt mondta igen, de ne is kérdezzek semmit inkább arról a ribancról. Mondtam, jó, akkor nem kérdezek. Füzesberény az kicsit messze van, odáig sétálni akartál? Azt mondta, sétált már el odáig máskor is. Te egy igazi kószáló vagy akkor. Copfba volt kötve a haja, azt igazítgatta, csinosítgatta. Egy újabb dolog, amit a lányok csak azért csinálnak, hogy felhívják magukra a figyelmet. Megszagoltam a hónaljamat. Nem volt vészes. Néha oldalra néztem, miközben beszélt, mert olyan szép húsos szája volt. Főleg, hogy elég vékony volt egyébként. Észrevettem, hogy van egy szemölcs az arcán, de nem volt zavaró, sőt. Mikor Kerecsendre értünk, egyszer a combomra tette a kezét, mikor mondtam egy jó zsidós viccet. Igazából mindegy is, mit mondok, úgyis eljön velem, gondoltam. A nők mindig nevetnek, ha tetszik nekik valaki, akkor is, ha a legszarabb viccet mondod el neki vagy beismersz egy kamugyilkosságot. Vagy így mondta egy haverom, aki ért hozzá... Nagy szemei voltak, mint egy halnak, és hosszú, színes körmei. Ez utóbbit már csak akkor vettem észre, mikor megsimogatta az arcomat. Füzesberénytől nem messze a temető mellett lehajtottam egy földútra. Megálltunk. Ott aztán már fordult is oda, meg én is, csókolózni. Még arra sem volt időm, hogy a motort leállítsam. Vette le a mellénykékjét, én meg a hosszú ujjút. Mondtam, menjünk hátra, ott több a hely, mint a vezetőülésem. Ott aztán arrébb löttem a tárcsákat a picsába, és beültem. Ő pedig már fordult is az ölembe a combjaival. Levette a felsőjét. Én meg a mellei közé dugtam a fejemet. Kicsi, puha mellei voltak. Azt gondoltam, ez a legmegnyugtatóbb dolog a világon. Csókolóztunk percekig. A legtöbb, ameddig életemben csókolóztam egy lánnyal, az másfél óra volt, de akkor is én mondtam, hogy most már ezt hagyjuk abba. Ez a lány annyira nem akart csókolózni, inkább leszállt rólam, és elkezdte levenni a farmerjét. Közben egy kicsit megdidergett. Ahogy a húsos ajkaival kényeztetett, olyan érzés volt, mintha egy fekete lyuk akarna beszívni. „Black hole sun, won't you come...” Nagyjából így írnám le... Bele is markoltam a hajába. Észrevettem, milyen vékony nyaka van. Tíz-tizenöt percig csinálta, bár egyesek szerint a fekete lyuk meghajlítja az időt is, szóval ki tudja ezt. Ezután hagyta magát leteperni, én közben levettem a nadrágomat. Egy kicsit remegett a mellkasom. Csak harmadjára találtam meg a vagináját. Heveseket kezdett lélegezni, közben pár-szor megszorította a felkaromat. Ósztönösen mozgott az egész teste. Tele volt élettal. Csókolóztunk megint. Jó? – kérdeztem. Igen, mondta. Kérte, hogy még csináljam. Úgyhogy csináltam is, ahogy bírtam. Amikor sok volt, akkor lassítottam, aztán hirtelen megtorpant az egész teste, kicsit remegett, aztán vége lett. Édesem, kedvesem, mondta. Imádlak, mondtam neki. Ittam egy kis vizet, aztán visszaültem előre. Ő is visszaült. Visszamentünk az útra a kocsival. Sötétedett. Füzesberényben aztán megálltunk, mert ott lakott. Azt mondta, mennie kell, de találkozhatunk még. Mondtam neki, bébi, ha erre járok, mindenképpen benézek. Édes pofa vagy, mondta, aztán leírta egy cetlire a telefonszámát, és elköszönt. Egy megsüllyedt parasztházban lakott, az udvar gázos volt, és

szemetes. Ezután még két óra út volt a raktárig, ahol leadtam a tárcsákat, meg a többi alkatrészt, amit még kellett. Azt mondták, hiányzik néhány darab. Megvontam a vállamat. Mondtam, hogy hívják a főnökömet, engem nem érdekel. Elszívtam egy cigit, aztán jöttem vissza Budapestre. Már éjszaka volt.

Harapás

Megegyeztem a cigányokkal. Elviszünk a raktárból egy platónyi kukoricát, néhány kisebb gépet, vasakat, mert az kell nekik valamiért. Adnak érte ötvenezret, azt mondta az egyik. Egy kukoricatárolóba terveztek betörni. Azt mondták, ha jövök, fizetnek érte. Elvállaltam. Egyiküknél, Márkónál vártunk, egy faluszéli házban, amíg teljesen be nem sötétedett. Ez az Alföldön volt, a Tisza-tótól délre. Az élettársa a másik szobában szoptatta a gyereket, amíg mi a nagyszobában vártunk. Csöndben ültünk, mintha templomban volnánk. Hatan voltunk összesen. Na, mikor indulunk, kérdeztem, már besötétedett. Márkó bólintott, hogy menjünk akkor. Kimentünk a házból, a kutya ugatni kezdett, mikor meglátott minket. Márkó, odament, hogy elküldje, amíg kimegyünk a kapun. A környék csöndes volt és kopár. Miközben kimentünk, hallatszott, ahogy Márkó veri a kutyát és üvöltözik vele, a kutya meg nyüszített. Beültünk a platós kocsiba, ketten a platón ültünk egyikükkel, akinek nem tudtam a nevét. Még másik három ember jött egy régi Ladával, Jócó és a haverja, akit, asszem, Lacinak hívtak. A hatodik pedig az ő öccse volt. Na, mindegy. A település fényeit elhagyva teljes sötétség borított el bennünket. Csak az autó lámpái világították meg az utat. Tök sötét volt, messze látszott néha egy-egy fasor, de amúgy a semmi közepén voltunk. Mikor odaértünk a lerakathoz, elővették a láncvágót, és levágták a zárat. Nyikorogva kinyílt a lemezkapu az udvarra. Traktorok, egy kombájn, őrlőgépek és óriási tárolóhordók tárultak elénk. Gyertek, intett az egyikük, aki ismerte a járást. Valószínűleg ott dolgozott vagy ilyesmi. Az őrlőgép mögött volt kiöntve a kukorica egy halomban. Zsákokba szedtük, aztán ment fel a kisteherautóra. Közben bementek egy lemezzel fedett kis épületbe mellöttünk, hogy ott is körülnézzenek, van-e valami értékes. Engem nem érdekelt, de gyanakodtam, mit akarnak csinálni. Volt valami gyanús a viselkedésükben. Kihoztak fűrészeket, szerszámosládát, fúrót, flexet. Amit csak találtak, bedobálták a Ladába. A platóra csak a kukorica ment. Mikor sokadszori körre jöttünk visszafelé, felkapcsolt egy mozgásérzékelő lámpa valamitől. Ez mi? – kérdezte Lacika. Mindenki riadtan nézett körbe. Ez csak lámpa, mondta Márkó, hagyjad. Felraktunk még egy pár vasdarabot a platóra. A lámpa még mindig égett. Oké, ti maradjatok itt, mi körbenézünk, mondta Márkó és a másik, akinek

nem tudtam a nevét. Bólintottunk, hogy oké. Pár perc múlva Jocó mondta Lacikának, hogy szólni kéne nekik, hogy jöjjenek vissza, mert nem jó, ha sokat időzünk. Emiatt én is kicsit nyugtalan lettem. Nem ment semmi a terv szerint, mert tulajdonképpen nem is volt terv, ahogy utóbb rájöttem. Visítozás hallatszott hamarosan. Márkóék egy kisebb malacot próbáltak a platós kocsi felé terelni. Fogták oldalról, miközben irányították, hogy menjen előre. A malac vinnyogott összevissza. Dikk, hallgattasd el, kussoltasd be gyorsan, szólta Jocó. Mindannyian megálltunk, és néztük, hogy mit csinálnak. Mikor próbálták felrakni a platóra, a malac kiszabadult a fogásukból, és nekirohant a lemezkerítésnek, amitől az hangosat koppant. Beindult egy riasztó. Sípolt, mint állat. Fél szemmel figyeltem, nem akarnak-e lelépni. A maradék négy zsák kukoricát még gyorsan fel akartuk dobni a platóra. Tíz perc múlva a lemezkerítés fölött, az úton, ahol bekanyarodtunk, reflektorfény világított be. Valaki idetartott. A többiek pánikba estek. Mindenki beszaladt a kis szalmatetős épületbe, a tároló mellett. Én a közeli traktor mögé húzódtam. Ekkor már bántam, hogy igent mondtam erre a faszággra. Így bízzál meg cigányokban. Egy zöld furgon kanyarodott be a nyitott kapun. A vadászok járnak ilyenekkel. Kiugrott belőle egy megtermett fickó farmerban. Valamit tartott a kezében. Valamilyen bot lehetett, a tompa hangból ítélve. Megállt az udvar közepén, és harsányan elkiáltotta magát. Tudom, hogy itt vagytok, kiabálta. Gyertek elő. Senki nem jött elő. A kis vályogház felé indult, a tároló mellett. Kinyitotta az ajtót, majd mikor felkapcsolta a lámpát, meglátta a többieket. Azok nekirontottak. Tisztán láttam az ablakon át, ahogy zúgolódnak bent. Ütötték verték egymást. A villanykörte ide-oda lengett bent. Üvöltöttek, mint a sakálok. Nem bírtak könnyen a fickóval, de hát ők öten voltak, az meg csak egyedül... Végül valahogy kirohant a fickó a házból. Az oldalát fogta, mint akit megszúrtak. Odasántított a furgonjához. Kivett a hátsó ülésről egy nagycsővű vadászpuskát, és egy mozdulattal felhúzta. Mikor kirohantak a cigányok, közékük lőtt. Ketten hanyatt estek. Márkó és Lacika. A többiek nekirohantak a fickónak, mielőtt az újra löni tudott volna. Leteperték, ütötték, rúgták, ahogy bírták. Kiabáltak, hogy jöjjenek segíteni. Ekkor kirohantam a kisteherautóhoz, de nem volt benne a kulcsa. A Ladában benne volt. Beindítottam, és kikanyarodtam az udvarból. Hamarosan láttam a visszapillantóból, hogy futnak utánam. Mintha ott sem lettem volna, eltűnök, gondoltam. Szóval csak mentem az éjszakába. Örültem, hogy kikeveredtem ebből az örületből. Néhány kilométer múlva fényszórók tűntek fel. Követtek a platóson meg a furgonnal, amivel jött a tulaj vagy ki. Nem akartam, hogy utolérjenek. Ekkor már minden elbaszódott, ki tudja, mit csinálnak velem is, ha utolérnek, gondoltam. El akartam tűnni onnan minél gyorsabban. Lehajtottam egy földúton, ők meg jöttek utánam egyre kisebb lemaradással. Hátranéztem, a hátsó ülésen volt egy rakás kis gép, szerszámok meg egy kis széf. A piczába, gondoltam, akkor ez kell nekik. Nálam volt a pénzük. A széf miatt jönnek. Lepakcsoltam a lámpát, hogy eltűnjek előlük. Csak a felmelegedett dízelmotor bűgása és a négy kerék ugrálásának a zaja a földúton törte meg a puszta közönyös csendjét. Száraz fű

borított mindent, néhol volt egy-egy bokor, fa fél kilométerenként egy. A puszta közepén voltunk. A visszapillantóban még láttam a lámpákat. Néhány kilométer múlva szalmabálák, kis dombok közé értem. Itt volt egy gát is. Azon átmentem. Elkanyarodtam, hátha nem látnak már. Egy keskeny úton haladva, néhány perc múlva megláttam egy csúrt vagy valami olyasmit. Egy tanyát. Az állatok be voltak terelve, de szalmabálák voltak egymásra téve, mint valami piramis. A drótkerítés mögött, ami a tanyát övezte egy traktor, és mindenféle utánfutók voltak letéve. Ahogy közel értem, láttam, hogy szerszámok vannak egy halomba hányva belül, a kerítés mellett. Arra gondoltam, ez talán jó rejtékhely lehet. A csúr, és a mögötte lévő elkerített legelő mögött volt egy kapu. A kapu mögött nagy üres terület, azon túl fák. Odagurultam. Kiszálltam, hogy megnézzem, ki tudom-e nyitni. Egy nagy lakattal volt lezárva a kapu. Bassza meg, mondtam magamban. Előkaptam a láncvágót a hátsó ülésről. Nekiálltam levágni a lakatot. Régi rozsdás lakat volt, alig bírtam átvágni. Lassan elvitte, de félttem, hogy meglátnak a cigányok, ha ideérnek. Mikor levágtam, könnyen kinyílt a kapu, és be tudtam gurulni a kocsival az épület takarásába. Aztán hirtelen kiszaladt egy kutya az autóhoz, és ugatott, mint az őrült. A kurva anyád, mondtam neki, fogd be a szád. Először végig akartam gondolni, mit csinállok, mielőtt kiszállok a kocsiból. Beletúrta a táskámba, valamit hátha találok, amivel megölhetem vagy valami. Találtam egy vastag láncot meg egy bicskát. Gondoltam, a bicska jó lesz. Azzal agyonszúrom a dögöt. Valami dobermann vagy roti volt egyébként, nem láttam a sötétben. Ugrált neki az ablaknak, alig tudtam kiszállni. Kirúgtam az ajtót erőből. Akkor ellökődött egy métert. Kiugrottam a láncsal. Gyere, te dög, mondtam neki. A kutya iszonyú sebességgel rám vetette magát, úgyhogy felborultam vele együtt. Próbáltam lefogni a lábait, de a szája ott csattogott húszharminc centire a fejemtől. Lelőktem magamról, és villámgyorsan a láncért kaptam, de akkor már megint ott volt, tépte a nadrágomat. Összefogtam a láncot, és csapkodni kezdtem a fekete ördögöt. Ettől csak még idegesebb lett. Elengedte a lábamat, bizonytalanul kapta ide-oda a fejét, hogy hol támadjon újra. A vállam fölött tartottam a láncot, bárhol jön is, lecsapjam. Megindult, jobbról, de ahogy legyintettem a láncsal, nem érte a találat. A kezembe harapott. Felvisítottam. Te rohadt dög. És húzott, tépett, akárhogy húztam el magamat. Egész a csontig harapott a sarházi kutya. Közelebb léptem inkább, toltam neki magamat, a földre terítettem nagy nehezen. Kurvára fáj a kezem. Toltam bele a szájába, egyre mélyebbre, és mélyebbre, le a torkán. Öklendezett, majd nyüszített a kutya. A szája mellett folyt le a vérem. Mozgott összevissza a fejével, de akárhogy forgatta, az ujjaim ott voltak a torkában. Aztán kiszabadult a fejével, többé nem harapta a kezemet. Elővettem a bicskát, közben a kutya talpra állt egy pillanat alatt, és hiába suhogtattam azt a kis szart, kitért előle. A fejébe akartam szúrni a rohadéknak, de nem bírta a jobb kezem, kilökte belőle a földre. Elugrottam a láncért, ő rögtön rám vetette magát újra. A láncot a szája felé tartottam, és mikor láttam, hogy nyitja, hirtelen belenyomtam, és összefogtam a feje mögött. Utána krokodil módjára megfordultam vele, még mindig a földön

birkózva. Csak már én voltam fölül. Karmolászott, de harapni nem tudott. Véresek voltak a fogai. A fejénél fogva megfordítottam a kutyát a nagy testével együtt. Hátról megragadtam az alsó állkapcsát és a feje tetejét. Próbáltam feszegetni, de mozgatta a fejét folyamatosan. Magamhoz szorítottam teljes erőből, fogtam a fejét mindkét kezemmel. Végül sikerült kitérni a nyakát. Összerogyott a földre. Volt egy nagy ponyva a szalma mellett, azzal letakartam a kocsit. A kutyát meg arrébb húztam az udvarról. Alig kaptam levegőt. Gyertek csak, mondtam a pusztába meredve, együtt megyünk a pokolba. Bementem a csűrbe. Tehenek voltak benn. Gondoltam kinézek a túloldalt, hogy látok-e lámpákat vagy hallok-e valakit, aki követett. Csöpögött a vér a kezemből. A tehenek aludtak. Kifújtam magam. Kimentem a csűr körül a kerítés mellé. Ott megláttam messze a közeledő autók lámpáit. A cigányok rájöttek, hogy erre jöttem, gondoltam. Átszaladtam az udvaron, ki a kapun, hátha el tudok bújni a fák mögött, amik pár száz méterre voltak. Porzott körülöttem a talaj, ahogy futottam. Kitértem az udvarról, a faszorhoz. Ott megálltam egy fa mögött, és néztem visszafelé, ahol a csűr volt. Szédülni kezdtem. Egy huzal volt kifeszítve mellettem, megjelölve a területet, ameddig a tehenek elmehetnek. Megláttam egy kocsit két lámpáját a csúrtól messze, a gáton. Közben folyt rólam a víz. Megtámaszkodtam egy pillanatra a kötélben, de aztán az retteneteset csapott rajtam, végig az egész testemen. Hanyatt estem, és csak néztem ki a fejből, aztán elsötétült minden. Mikor felébredtem, még mindig sötét volt. Felnéztem, nem volt sehol senki. Embernek nyoma sem volt. Csak a kezem fáj, meg nagyon izzadt voltam. Felültem, felnéztem a kötéltre, amire rátámaszkodtam. Hallottam a feszültséget, ami szakaszokban ment benne. Egy villanypásztor volt. Ó, bazmeg, mondtam, hát persze. Hát ezért nem mennek tovább a tehenek sem, mert megbassza őket az áram... Felálltam, lassan visszasétáltam a csűrhez. Ott találtam egy szövetinget a széken, amin szerintem akkor ülnek, mikor fejk a teheneket. Betekertem vele a kézfejemet. Úgy tűnt, a cigányoknak nyoma sincs. A félnyereggető alatt leheveredtem a szalmára, és elaludtam. A felkelő Nappal keltem. Baromi szomjas voltam. Nyújtózkodtam egyet, pisáltam. Felhúztam a vödröt a kútból, ittam, lemostam az alvadt vért a kezemről, eldobtam a ruhát, amit a kezemre kötöttem korábban, aztán kitakartam a kocsit a ponyva alól. Beültem, iszonyú bűdös volt benne. Próbáltam indítani, de nem indult. Elkáromkodtam magam, de az sem segített. Hogy basznád meg az anyádat, te bűdös ócska szardarab. Megnéztem a kesztyűtartót. Volt benne két gyűrött ezerforintos. Kivettem. Ennyi pénz volt nálam összesen. A széfet meg a többi kis gépet nem akartam vinni. Kinyitni nem tudtam, mivel tegnap este loptuk el. Kellenek a francnak, gondoltam. Azt se tudom, hol vagyok, inkább keveredjek el onnan valahogy. Szóval elindultam tovább a földúton, hátha kikötök valahol. Étlen-szomjan gyalogoltam úgy öt kilométert a pusztában, mikor végre ott találtam magam a 34-es főúton. Stopoltam. Senki nem vett fel. Nem is nagyon járt arra senki igazából. Sétáltam az út mentén. Reméltem, hogy nem találkozom rendőrrel. Szomjas nem voltam, de korgott a gyomrom, mint állat, és fáradt voltam már a sok sétától. Húsz perc

múlva lovak patakopogását hallottam a hátam mögül. Egy kackiás bajszerű idős ember jött két lóval meg egy szekérrel. Megvártam, hogy odaérjen. Agyj Isten, köszöntem. Szevasz, bólított, és megállt. Kedves, kövér öregember volt. Merre mégy, kérdezte. Ez a köszöntés egészen frissítően hatott rám. Arrafelé, mondtam. Én is, mondta. Elvisz valameddig? – kérdeztem. El, azt mondta. Felugrottam mellé. A lovakra csapott, és már mentünk is. Láttam, hogy szakadt és véres a pólóm meg a nadrágom is, de nem kérdezett semmit végig. Vitt egy pár kilométert a Madarasi úton, majd beértünk egy Karcag nevű településre. Kedves kertészházak voltak mindkét irányban. Kérdeztem tőle, hogy mi jár erre, busz vagy csak kocsi? Azt mondta, van vonat is. Na, mondom, megcsíptem a főnyereményt. Itt kiraklak, mondta kelletlenül. Szerintem nem bízott bennem. Leszálltam, de már tovább is indult. A vonatállomás hol van, kiáltottam utána. Nem felelt, csak kinyújtotta a jobb kezét elmenőben. Elnéztem abba az irányba, és megindultam. Kis szocialista házak álltak sorban, némelyik előtt öregasszonyok kapáltak meg locsoltak. Pár perc múlva megpillantottam egy magas sárga épületet meg az állomás rozsdás kerítését. Ez az, mondtam magamban. Ott még várnom kellett egy órát, az első vonatig. Volt ott egy büfé. Megvártam, amíg kinyitott. Vettem két hot-dogot. Benyomtam a számba két perc alatt, maximum. A büfés csaj röhögött rajtam. Azt mondta, van még egy kicsi a szádon. Letöröltem. Nem tudod, hol kell jegyet venni, kérdeztem. Azt mondta, itt a mellettük lévő épületben. Kérdezte, mi történt a pólómmal. Mondtam neki, hogy rácsöpögött a ketchup. Tudta, hogy hazudok. Odamentem a váróhoz, de akkor már csak száznyolcvan forint volt nálam abból, amit a kocsiból elhoztam. Mennyibe kerül egy jegy Budapestre, kérdeztem a pénztárnál. Háromezer-ötszáz a másodosztályra a teljes jegyár helyjeggyel. És a diák, kérdeztem. Az pedig kétezernégyszázötven forint, mondta, és végignézett rajtam. Ön diák? – kérdezte. Mondtam neki, hogy persze... Azzal folytatta, hogy akkor szeretne kérni egy igazolványt. Mondtam neki, hogy az nincs, de akkor már rájöttem, hogy ha lenne, sem jönne ki az összeg. Úgyhogy jegy nélkül szálltam fel. Lassan elindultunk. Örültem, hogy még messzebb kerülhetek arról a helyről. Mikor megláttam a jegyellenőrt a következő állomásnál, gyorsan felálltam a poshadt ülésről, és bezárkóztam a vécéfülkébe. Ott úgy tűnt, sikerült elbújni észrevétlenül. Így robogtunk végig Budapestig.